

ตัวอย่างข้อสอบ เนฯ สมัยที่ 65/255

นายคำลูกจ้างมีหน้าที่ขับรถยนต์รับส่งนายมุ่นนายจ้างไปทำงาน เลิกงานก็ขับรถส่งนายมุ่นกลับบ้าน เก็บรถเสร็จก็หมดหน้าที่ ระหว่างรออยู่ที่ทำงานนายมุ่นได้สังเกตเห็นนายคำขับรถไปไหนโดยพลการ เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2553 นายคำขับรถส่งนายมุ่นไปทำงานตามปกติ ขณะรออยู่ในที่ทำงานนายคำแอบขับรถยนต์คันดังกล่าวไปหาเพื่อนสาว ระหว่างทางนายคำได้ขับรถด้วยความประมาทจนรถยนต์ที่นายคำซัดซับเป็นเหตุให้นายคำซัดถึงแก่ความตายหลังเกิดเหตุ 10 วัน

นายถนัดอายุ 18 ปี บุตรนอกกฎหมายที่นายคมชัดบิดารับรองโดยพฤตินัยแล้วได้ไปเรียกร้องต่อนายคำกับนายมั่งมันให้ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่ทำให้นายคมชัดตาย แต่บุคคลทั้งสองบ่ายเบี่ยงเรื่อยมา ต่อมาศาลพิพากษาลงโทษนายคำในความผิดฐานข่มขืนโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำคุก 3 ปี คดีถึงที่สุดเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2553

ในวันที่ 1 กรกฎาคม 2554 นายถนัดยืนฟ้องนายคำกับนายมุงมันให้ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทน คือ ค่าใช้จ่ายในการทำศพซึ่งนายจ้างของนายคมชัดได้ช่วยออกให้ทั้งหมดแล้ว กับเรียกค่าขาดไร้อุปการะจนกว่านายถนัดจะบรรลุนิติภาวะ นายคำและนายมุงมันให้การว่าไม่ต้องร่วมกันรับผิดชอบฟ้องและคดีขาดอายุความแล้ว

ให้วินิจฉัยว่าข้อต่อสู้ของนายคำและนายมุงมันฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ

เหตุรถยนต์ชนกันที่ทำให้นายคมชัดถึงแก่ความตายถือว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของนายคำ จึงเป็นการกระทำละเมิดที่นายคำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420

นายถนัดบุตรนอกกฎหมายซึ่งนายคมชัดผู้ตายซึ่งเป็นบิดาได้รับรองโดยพฤตินัยแล้วจึงเป็นผู้สืบสันดานซึ่งมีสิทธิรับมรดกของนายคมชัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1627 นายถนัดย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการทำศพตามมาตรา 1649 วรรคสอง จึงมีสิทธิฟ้องเรียกค่าทำศพตามมาตรา 443 ได้ และแม้นายจ้างของนายคมชัดจะได้ช่วยออกค่าทำศพให้ทั้งหมดแล้วก็ไม่ตัดสิทธิของนายถนัดที่จะเรียกร้องจากนายคำผู้ทำละเมิด ข้อต่อสู้ของนายคำและนายมุ่มมันฟังไม่ขึ้น

แม้ว่านายถนัดจะมีสิทธิได้รับมรดกของนายคมชัดดังกล่าวแต่ไม่มีผลให้นายถนัดอยู่ในฐานะบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนายคมชัดอันจะก่อให้เกิดสิทธิในค่าขาดไร้อุปการะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1564 การที่นายคมชัดถึงแก่ความตายถือไม่ได้ว่านายถนัดต้องขาดไร้อุปการะ ตามมาตรา 443 วรรคท้าย นายถนัดจึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าขาดไร้อุปการะ ข้อต่อสู้ของนายคำและนายมั่งมันฟังขึ้น

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนายมุงมั่นนั้นปรากฏว่า นายคำเป็นลูกจ้างมีหน้าที่ขับรถยนต์รับส่ง นายมุงมั่นนายจ้าง การที่นายคำลอบขับรถยนต์ไปหาเพื่อนสาวแล้วเกิดเหตุนี้ขึ้นถือได้ว่ายังอยู่ในระหว่างที่นายคำปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างของนายมุงมั่น การขัดคำสั่งของนายคำลูกจ้างไม่อาจนำมาใช้ยับยั้งบุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบได้ นายมุงมั่นจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับนายคำในผลแห่งละเมิดนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 425 ข้อต่อสู้ของนายคำและนายมุงมั่นฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้อต่อสู้ในเรื่องอายุความกรณีนายคำนั้น แม้ขณะยื่นฟ้องนายคำนายถนัดจะรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวนายคำผู้ต้องไ้ค่าสินไหมทดแทนเกินกว่าหนึ่งปีอันเป็นกำหนดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 448 วรรคหนึ่ง แต่เมื่อได้มีการฟ้องคดีอาญาแก่นายคำกรณีกระทำ ละเมิดและศาลพิพากษาคดีถึงที่สุดลงโทษนายคำแล้วก่อนนายถนัดฟ้องคดีแพ่ง อายุความการฟ้องคดีแพ่งจึงมีกำหนด 10 ปี นับแต่ที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 51 วรรคสาม ประกอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 193/32 คดีฟ้องนายคำจึงไม่ขาดอายุความ ข้อต่อสู้ของนายคำฟังไม่ขึ้น

แต่ในกรณีฟ้องของนายมุ่นนั้นขณะยื่นฟ้องเป็นเวลาเกินกว่าหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้ถึง
การละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนคดีจึงขาดอายุความตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 448 วรรคหนึ่ง เพราะอายุความที่ยาว
กว่าตามมาตรา 448 วรรคสอง นั้น ใช้เฉพาะการเรียกร้องจากตัวผู้กระทำผิดหรือ
ร่วมในการกระทำผิดอาญาเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับการฟ้องนายจ้างให้ร่วมรับผิดชอบในการ
กระทำละเมิดของลูกจ้างซึ่งเป็นความผิดทางอาญาด้วยอีกชั้นหนึ่ง ข้อต่อสู้ของนาย
มุ่นนั้นจึงฟังขึ้น